

рѣчь не ся показва що можамъ азъ, и за да ся допълни непременно тебе да ся прибави послѣ могъ слово, кое-то да го допълни и опредѣли, и тоа слово не може да е ни име, ни друго нѣщо, освѣнь глаголь, въ неопредѣлительно наклоненіе; като напр.: ѿзъ могъ, (что?) читати, писати, пѣти, ѿзъ смѣю дерзая (что?) ити, ты ѹмѣши знаеши (что?) паити, и проч.

Глаголи-те могъ, смѣю, дерзая, келки и нѣкои дрѣги, никакво дрѣго дополненіе не могатъ да прїиматъ освѣнь неопредѣлительно наклоненіе, а дрѣги-те могатъ, споредъ състоятельства-та, да прїиматъ и име или мѣстоименіе во винительный или родительный падежъ, съ предлогъ или безъ предлогъ; като напр. можеме да речеме: ѿзъ знаю тебе знаю Бога и проч. и знаю играти и пѣти; ищъ или хошъ (чего?) хѣва, воды, и хошъ ищъ їсти їдыхати и проч.

Извѣстно е, що неопредѣлительно-то наклоненіе нема ни число ни лице ни родъ и е свѣшо за вси-те лица числа и родове като напримѣръ: могъ мѡжеши мѡжетъ, мѡжемъ мѡжете мѡгѣтъ (за вси-те) писати, мѡгъ мѡгъ мѡгъ їсмь їси їсть, мѡги їсмы їсте сѣгъ писати и проч.

Мые, псенеже не сме сохранили неопредѣлительно-то наклоненіе, на негово-то мѣсто ѹпотребуваме за всички-те времена и наклоненїа настоїще-то время въ изавѣтелно наклоненіе, и тога